

НИНА БОЖИДАРОВА РЕЧНИК

chitanka.info

Любовта ми живееше във въздуха. И ако за миг я забравех, достатъчно бе да го погледна този пращен градски въздух, който все още миришеше на изгоряло.

Нечовешката височина на всичко наоколо създаваше илюзия за декор, за сън — кошмар и за научнофантастичен филм. Тълпи от чужденци смесваха лицата и акцентите си, правейки спектакъла чужд и необезателен. Градът бе бетонен и с грешни пропорции. Кулите му караха главата ти да се върти като на селски луна парк и току-що погълнатия бърбан да се повдига към гърлото ти. И в този град кънтяха стъпки, нечии твърди стъпки, напомняйки на някакъв предишен живот, където нощта бе пак така сиво синя, а височината се превръщаше в ширина и всички улици водеха към морето. Хладно неприветливо и оловно. В онзи град нощите бяха безкрайни, а снегът хрустеше като бисквитка. В него витаеше спомен за любов и обещание за нещо светло. И това бе толкова отдавна, че приличаше на книга, прочетена в бавен влак, а не на собствено преживяване. Всъщност, вече нямаше преживявания, имаше само „си-ви“, пълно с цифри, ефемерни успехи, минало свършено и публикации на чужди езици.

Бе студено и нямаше мисли. Нямаше даже любов, тя още не се бе родила, не бе навършила 18, не бе получила паспорта си, за да може като гражданка на света да се качи на самолет и да заживее самстоятелен живот.

Само зародишът ѝ се бе размърдал под диафрагмата ми, загърнат в плацента от напрежение и страх.

Но както е положено на гражданите на света, тя извърши всичко това с мълниеносна скорост и заживя под покрива в стария вечен град, където подът скърцаше с въздишките на четири поколения.

Единственото необичайно нещо бе, че любовта ми, за разлика от гражданите на света, не си нае квартира, а заживя в моята къща, в моята стая, узурпира леглото ми, оставаше с часове в тоалетната и взимаше вана когато трябваше да къпя детето.

Тя бе нежна и въздушна. Нимфа, от морска пяна. Богиня излязла от зевсов череп. Или просто родена в обикновен сеанс с перидюрал — това чудо на модерната наука, което инжектират в гръбнака и ти можеш да присъстваш като страничен наблюдател, докато неопитни студенти режат с току-що наточени ножове утробата ти и вадят от там недоволено парче кърваво месо. И докато ти се съвземаш от шока след

спектакъла, за чието асимилиране си се оказала силно неподготвена, парчето месо се е превърнало в изящество и златни къдрици се сипят по матовата кожа на ангелските рамена, крилцата се обличат само за празника в края на годината, а нощем неведомо знание бърчи млечното чело. И с този богат житейски опит, с жълт куфар и дебел син речник под мишница, любовта ми бе нахлула в моя дом и в моя живот. Любовта ми почти не говореше, бяхме ѝ неинтересни, твърде обикновени хора, които ходят с кола в супермаркета и купуват минерална вода в бутилки. Тя бе над всичко това, проблясваше с белозъба усмивка, надзърташе при нужда в речника и говореше с омаен акцент на всички езици.

Тя ми пречеше. Седеше на бюрото ми, четеше книгите ми, чертаейки в тях с молив и о, боже, продгъваше страниците. Като флуид, тя заемаше цялото пространство около себе си. Аз не знаех как да ѝ намекна, че всъщност, извинете, станала е грешка, ние сме непознати, не чакаме никого. Любовта ми говореше цели часове по телефона, набирайки размазаните в петна от кафе номера на стари приятели, излизаше и се веселеше с тези приятели в модерни барове, пробваше нови коктейли. Любовта ми миеше пода с дезинфекционни средства, благоухаещи на горски плодове. Четеше приказки на моето дете и строеше замъци от „Лего“. Любовта ми ме риташе с неподозирано остри колене нощем, докато спеше, помърквайки в широкото ми легло стил ретро, купено в Икеа миналата година. Понякога тя отиваше в старото ни легло от румънски бук, определено за мъжа ми и тогава сенките ми сутрин бяха още по-тъмни и се простираха по половината лице, а докато тичахме към детската градина, детето с безизходен укор шептеше: „отново закъсняхме“. Любовта ми харчеше малкото ми пари, купувайки прекрасни, нужни само на нея предмети. Тя благоухаеше на щастие и на леки пролетни аромати от знаменитата парфюмена фабрика в Грас, които се опитваха да разтопят скрежа по прозорците и да сменят сезона. Тя бе самодостатъчна и доволна, а аз чаках заминаването ѝ.

Като всяка нимфа, любовта ми четеше мислите. Когато вдигаше глава от възглавницата ми, тя казваше с прелестния си акцент „Знаеш много добре, че аз съм твоята любов, и нямам къде другаде да отида, билетът ми е в една посока и натам, откъдето идвам, вече не летят самолети“. И това бе самата истина. Светът се бе разделил с невидима

барьера, която превозните средства не доближаваха. Барьерата бе нежна и прозрачна, тюл от омагьосани снежинки. И пространството се разпадна като в някаква студена или безразлична война на две взаимонесвързани части, които само времената можеха да обединят, с миналите си форми и с условните си наклонения.

И някъде там, в другата половина на разделения свят, живееше, може би, нечия друга любов, пътуваше на самолети и имаше куфар, в който носеше парфюмите си.

И аз не можех да я изгоня, моята любов, такава нежна и благоуханна, такава весела и млада, с кожа, по която тънки вени описваха еднозначния маршрут на нейното пътешествие. Аз исках да я прогоня с куфара и речника и тя, зевсова дъщеря, би могла да върне времето, да омагьоса пилота и да си отиде там, където я забелязах за пръв път, във въздуха с цвят на океменяла водка, както бе казал някой, някога, за някъде другаде. И тя щеше да ме послуша, да си събере парфюмите, за да се скита, бързо стареейки, по мръсните нощни улици. Там градският вятър гони въглероден двуокис из пресечените като в кръстословица автомобилни платна и плаши закъснелите минавачи с разветите крила на чуждестранни вестници, пълни с призрачните събития от миналия ден. И после щеше да умре на някакъв мръсен дюшек, разслан до решетката на метрото, от която като от подово отопление духа топъл въздух. И интересно кой щеше да я погребее там, моята сиротна любов и какво щеше да напишат върху семплия шлюз към отвъдното, след като тя си нямаше име.

Да, да беше ми жал да изпратя любовта си назад и да я обрека на самотна, болна старост.

Освен това аз я обичах тази любов, такава красива и въздушна, такава лека и необезателна, като самата мене, много много отдавна, и много много далече, мъничко на юг и мъничко на изток. Трабва да съм била и аз такава прекрасна и ухаеща на пролет, иначе на кого прилича незваната ми любовта. Опитвах се да разбера дали наистина сме толкова близки, някогашната аз и тази младата, лека и небрежна, полу жена полунимфа. И преди да ги изхвърля, четях внимателно купа стари дневници и писма от забравени момчета, пълни със съкровени

тайни, но те миришеха само на прах и на време, а между страниците им живееха бледни хартиени червейчета, може би бъдещи пеперуди...

Нима можех да осъдя любовта си на самота и на страх.

Та аз я обичах с трепет и възторг.

Аз я обичах така, както обичат лолити.

Всяка нощ я съзерцавах, осмелявайки се да я докосвам плахо, ужасена от упоителния допир на хладната ѝ кожа. А тя, както подобава на истинска любов, не се будеше никога, заета в своите любовни сънища.

Времето минаваше, аз започнах да свиквам с натрапчивото присъствие на любовта си, а тя започна да отстъпва. Не стоеше на бюрото ми и не четеше книги, не говореше по телефона, не лежеше във ваната и не миршеше на пролет. Губеше се по цял ден, връщаше се късно и спеше на пода. Да не ми пречи, обясняваше бързо, повдигайки рамене. Акцентът ѝ бе изчезнал, а речникът го нямаше. Куфарът го дадохме на един приятел, а той не го върна. Беше ми мъчно за моята любов, но бе приятно, че мога да поработя на бюрото си и да поспя в широко празно легло. Ежедневието запълваше дните с леки ангажменти и даже нямах време да попитам любовта си да не би да е болна. А тя бе болна, тя бе тъжна, тя бе самотна и уморена. Тя приличаше на сянка. Ние заминахме на море. Не помня дали успях да кажа довиждане на любовта си, но когато се върнахме, къщата бе пуста, а растенията жадни. На бюрото ми лежеше дебелия син речник, с който пристигна любовта ми. Когато го отворих, от там ме лъхна мирис на пролет и на щастие. Речникът бе пълен с думи, и трябваше внимателно да се вчитам в чуждия език, за да си спомня значението на всяка от тях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.